

φθῆ με νέον τρίχωμα τὴν Ἄνοιξιν. Καὶ ὁμως τόσοι φαλακροὶ γύρω μας δὲν ἐνέπνευσαν ποτέ ἓνα ποιητὴν με τὸ φυλλορόσημα τῆς κεφαλῆς των.

— Καὶ οἱ φθισικοὶ, τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ἐπανεύρη πλέον ἢ νέα Ἄνοιξις ;

— Αὐτοὶ πηγαίνουν σήμερον εἰς τὰ σανατόρια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον ἐφευρεθῆ εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Μιλβουὰ καὶ τοῦ Παράσχου. Ἐπειτα, εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι. Αὐτὸ εἶνε τὸ ἐπάγγελμά τους.

— Φαντάζεσθε λοιπὸν ὅτι τὸ Φθινόπωρον εἶνε μία ἐποχὴ, ὅπως κάθε ἄλλη ;

— Εἶνε ὅπου τὰς ὠραιότερας καὶ εὐθυμότερας.

— Εὐθυμεῖτε λοιπὸν ἐσεῖς αὐτὴν τὴν στιγμὴν κάτω ἀπὸ τὰ πρῶτα σύννεφα, ποῦ πλανῶνται ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς σας ;

— Οὐδέποτε αἰσθάνθηκα τὸ νευρικὸν μου σύστημα πλέον ἰσορροπημένον, ὅσον τὴν ἐποχὴν αὐτὴν. Τὰ σύννεφά σας, τὰ ὁποῖα σὰς ἔπεισαν οἱ ποιηταὶ ὅτι εἶνε πηγὴ θλίψεως καὶ μελαγχολίας, ἔρχονται ἐξ ἐναντίας νὰ διακόψουν τὴν πένθιμον μονοτονίαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ νὰ τοῦ δώσουν ζωὴν, κίνησιν, ἐνέργειαν. Δὲν εἶδατε τί ὠραῖα σχήματα παίρνουν, τί νταντέλλες πλέκουν ἐκεῖ ἐπάνω, τί πούπουλα σκορποῦν, τί χρώματα ντύνονται, με ποῖαν χάριν ταξειδεύουν εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦ στερεώματος ; Καὶ ἰδίως τὰ φθινοπωρινὰ σύννεφα ! Καὶ ἰδιαίτερα τὰ Ἀττικὰ σύννεφα ; Διατὶ λοιπὸν νὰ τὰ βλέπετε ὡς κρέπια πενθούσης χήρας ; Αὐτὸ εἶνε μία κακὴ συνήθεια. Ἀφήστε τὸν ποιητὴν νὰ ἐπαναλαμβάνῃ τὴν μωρὰν συνταγὴν του καὶ τὸν πολιτικὸν ἀρθρογράφον νὰ ἀναμασσᾷ, ὅτι ὁ πολιτικὸς ὀρίζων καλύπτεται ὑπὸ μαύρων νεφῶν κτλ., Μιμηθῆτε ἐμένα !

— Τί κάμνετε ἐσεῖς ;

— Καβαλικεύω ἓνα σύννεφο, ποῦ ὁμοιάζει με λευκὸν κύκνον, καὶ ταξειδεύω εἰς τὸ Ἄπειρον.

— Δὲν κατεβαίνετε λιγάκι ἀπὸ τὸν κύκνον ;

— Θὰ κατεβῶ εὐχαρίστως. Καὶ θὰ σὰς ἐπαναλάβω με τὴν γλῶσσαν τῶν πρακτικῶν ἀνθρώπων, ὅτι τὸ Φθινόπωρον γεμίζει χαρὰν τὴν ὑπαρξίν μου. Μετὰ τὸν φούρνον τοῦ καλοκαιριοῦ, ὅπου ἐκάμαμεν ἀπὸ κοινοῦ τὴν διαίταν τῆς ἀσφυξίας καὶ τοῦ ἰδρώτος, τώρα δροσίζομαι, ἀναπνέω, κοιμοῦμαι ὡς ἀθῶον βρέφος, ἀντιμετωπίζω τὴν ἀπεργίαν τῶν τράμ με ἀδιαφορίαν, εἶμαι ἱκανὸς νὰ λάβω μίαν γενναίαν ἀποφασίν. Τί ἄλλο θέλετε ;

— Καὶ ὁμως τὰ φύλλα πέφτουν.

— Ἀφήστε τα νὰ πέφτουν καὶ μὴ τὰ ἐμποδίζετε διόλου.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΝΕΦΗ

Ἐνας μικρὸς ξανθομάλλης καὶ παχουλός, ἓνα παιδάκι θαυμάσιον, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐνθυμίζει ζωηρῶς τὴν τοιχογραφίαν τοῦ θεῖου βρέφους τοῦ Πανσελήνου εἰς τὸν ναὸν τοῦ Πρωτάτου τῶν Καρυῶν, χοροπηδοῦσε σήμερα τὸ πρῶτὸ με τρελλὴν χαρὰν εἰς γειτονικὸν δῶμα.

— Σύννεφα, μπαμπά ! Σύννεφα ! Πολλὰ σύννεφα ! Οὐ, πόσα !

Καὶ αὐτὸς ὁ σπινθὴρ τῆς παιδικῆς ἀγαλλιᾶσεως μετεδόθη παραζῆρημα εἰς ὅλην τὴν οἰκογένειαν, μὴ ἐξαιρουμένου καὶ τοῦ παπποῦ, ὅστις, ἀνελθὼν με τὴν

φαιὰν ρόμπαν του εἰς τὴν ταράτσαν, ἐξέθεσε τὴν φαλίκραν του, στυλιπνὴν ὡς μπύλιαν σφαιριστηρίου, εἰς τὴν φθινοπωρινὴν ὑγρασίαν.

Ἐὶς τὸν μικρὸν εἶχε τὰ σκιρτήματα τοῦ σπουργίτη, τὸ τίναγμα τῶν πτερῶν με τὴν ἀλλαγὴν τοῦ καιροῦ. Καὶ ἡ χαρὰ του μετεδόθη καὶ εἰς ἐμὲ ἐπίσης, ὡς ἀνέλπιστον πρωϊνὸν δῶρον. Ἐπὶ τέλους εἶχε καταντήσει ἀηδία τὸ αἰώνιον αὐτὸ κυανοῦν τοῦ θερινοῦ στερεώματος. Ὀλίγη διακόσμησις εἶχε γίνεῖ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ.

Πολλοί, δὲν γνωρίζω διατὶ, ἐμπνέονται μελαγχολικὰ πράγματα. Φαντάζονται τὰ νέφη ὡς ἀσκούς δυστυχίας, ἐνῶ δὲν εἶναι παρὰ χελιδόνια. Αὐτὸ δὲ τὸ ὁποῖον ὑπόσχονται, εἰς ὅσους δὲν πάσχουν ἀπὸ ρευματισμούς, εἶναι τσιγάκι, φλερτόκι, παιγνιδάκι, ξεφραντοματάκι, χοροπηδηματάκι, τὰ γλυκύτερα ἔργα τοῦ Σατανᾶ. Ἐπὶ τέλους τί θὰ συμβῆ, ἀδελφέ μου μουσὸληπτε, ὅστις ἰδρώνεις νὰ ἐφεύρης τὰς πλέον μαύρας παρομοιώσεις ; Ἡ ζωὴ εἶναι ἀπὸ δῶ ἕως ἐκεῖ. Μερικοὶ χεμῶνες καὶ μερικὰ καλοκαίρια. Ἐνα ποτήρι κρασί καὶ ἓνα τσιγάρο. Ἡ Ἀμερικὴ ἀνεκαλύφθη ὑπὸ τοῦ Χριστοφόρου Κολόμβου. Ὁ ἀσύρματος τηλεγράφος ἐφευρέθη ὑπὸ τοῦ Μορκόνι. Ἴδου αὐτὸς ὁ μικρὸς ξανθομάλλης. Ἔχει ἀναμφιβόλως τὴν ἀρτιωτέραν φιλοσοφίαν. Χοροπηδᾷ.

— Αὐτὰ μᾶς βλέπουν τώρα, παπποῦ ; ἐρωτᾷ αἴφνης

— Μᾶς βλέπουν, παιδί μου.

— Καὶ τί ἰδέαν ἔχουν γιὰ μᾶς ;

— Χμ ! Πρέπει νὰ μᾶς λυποῦνται, πιστεύω. Δὲν εἶδες ποῦ κάποτε κλαῖνε ;

— Κλαῖνε ; Γιὰ μᾶς κλαῖνε ἢ τὰ μαλῶνει ὁ Θεός, παπποῦ, καὶ τὰ βάζει στὴ γωνία ;

— Φυσικά, ὅταν κάνουν ἄτακτα καὶ δὲν τὸν ἀφήνουν νὰ διαβάσῃ τὴν ἐφημερίδα του.

— Πότε κάνουν ἄτακτα, παπποῦ ; Ὅταν τρέχουν ;

— Ὅταν τρέχουν, βέβαια, καὶ μπουμπουνίζουν καὶ κάνουν κρότους. Ἡ ὅταν πέρνουν τὰ γυαλιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τὰ κρύβουν, ὅπως προχθὲς ἐστὶ τὰ δικά μου...

Ἐὶς τὸν μικρὸν ἐξεκαρδίσθη στὰ γέλοια καὶ εἰς μίαν νέαν ἐκρηξίν εὐθυμίας ἔτεινε τὰ λευκά του χερᾶκια ὡς νὰ ἤθελε νὰ χαϊδέψῃ τὰ σύννεφα.

Μὲ τὴν ἰδίαν ἐλαφρὰν διάθεσιν παρηκολούθουν ἀπὸ τὸ παράθυρον τὸ βραδὺ ταξειδίον των καὶ τὰς ἀενάως μεταμορφώσεις των. Καὶ ἔτσι μοῦ ἤρχετο νὰ πάρω ἓνα μαγνηλάκι καὶ νὰ τὰ χαιρετήσω. Ἄν παίρνουν μαζί των ἓνα ἔτος τῆς ζωῆς μας, μήπως δὲν μᾶς φέρνουν ἄλλο ἓνα ; Καὶ τὴν ἡμέραν ποῦ θὰ ἔλθουν διὰ νὰ πάρουν χωρὶς νὰ φέρουν τίποτε, μήπως δὲν θὰ εἶναι ἀκόμη καλλίτερα ;

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΜΑΡΑΜΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

Φαιὰ σύννεφα αἰωροῦνται εἰς τὸ κενόν. Ὁρμητικὸς ἄνεμος ἀναστατώνει τῶν ὑψικόρμων δένδρων τὰ φύλλα τὰ ὁποῖα ἀφίρουν μίαν βοήν, σὰν μοιρολόγι. Μία συναυλία, εἰς τὴν ὁποίαν ὅλα τὰ μυστικά τῆς ζωῆς καὶ ὅλοι οἱ στεναγμοὶ τοῦ θανάτου ἀνταλλάσσουν φιλήματα. Μία σκιὰ ἀπλώνεται εἰς τὴν φύσιν, καὶ ἀκόμη περισσότερο εἰς τὴν ψυχὴν μου.

Εἶμαι μαζί της. Μᾶς ἔφερε στὴν ἐξοχὴ ἕνας πόθος ἀπομονώσεως. Ἐρημιά γύρω. Ἀπὸ πάνω μας φύλλα ξηρά, τὰ ὁποῖα ἀποσπᾷ ὁ ἄνεμος καὶ πέφτουν ἀραιά—